

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: O. N., nar. X
st. přísl. X
t. č. X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 4. 12. 2019, č. j. MV-170286-3/OAM-2019

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 4. 12. 2019, č. j. MV-170286-3/OAM-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl postupem podle § 11 a odst. 3 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“)

II. Žaloba

2. Žalobce především uvedl, že už 20 let má velké potíže s Albánci, kteří o něm tvrdí že je srbský konfident. Žalobce je bisexuál a měl milenecký vztah se Z. S. S ohledem na tyto skutečnosti byl na žalobce vyvíjen psychický i fyzický teror. Jeho soused na něj několikrát vystřelil a došlo i k několika značným a život ohrožujícím útokům v podobě házení zápalných lahví a kanystrů s hořlavinami. Žalobce rovněž upozornil na fakt, že Albánci ohrožující jej na životě, prokazatelně a velmi dobře spolupracují s policejními orgány.
3. Žalobce dále uvedl, že v Kosovu je bisexualita a styk s osobou stejného pohlaví přísně zakázán a trestán. Žalobce splňuje podmínky § 12 odst. 1 písm. b) zákona o azylu a v některých případech by mu mohla hrozit vážná újma na zdraví. Nebude-li mu vyhověno, pak jej čeká smrt.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření především uvedl, že aktuální žádost žalobce o mezinárodní ochranu na území ČR je již čtvrtou v pořadí. Poprvé požádal dne 25. 6. 2021, podruhé dne 29. 10. 2009, potřetí dne 4. 10. 2013. Žalobce v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti, které by nemohl uvést bez svého zavinění již v předchozím řízení a které by svědčily o jeho možném pronásledování nebo nebezpečí hrozby vážné újmy dle zákona o azylu. V žalobě však žalobce nově uvedl, že je bisexuální a z toho důvodu by na něj vyvíjen psychický i fyzický teror. Žalobce upozornil i na skutečnost, že v jeho zemi je bisexualita i styk s osobou stejného pohlaví přísně trestán. Dle žalovaného však žalobce mohl uvést tyto skutečnosti v předcházejících žádostech o mezinárodní ochranu a považuje je tedy za účelové. To, že na něj soused střílel, žalobce navíc uváděl v souvislosti s tím, že žil 5 a půl roku s jeho manželkou. Žalovaný tedy nepochybil, pokud řízení o jeho žádosti postupem dle § 11 a odst. 3 zákon o azylu zastavil.

IV. Replika žalobce

5. V replice žalobce zejména uvedl, že důvodem jeho původní žádosti byla spolupráce se Srby, a to především v době války (devadesátá léta), kdy se jeho mírumilovná povaha setkala s brutalitou a plnou syrovostí války. Od této doby nemá v Kosovu klid, neboť Albánci nejsou schopni přijmout jeho nestrannost a Srbové nemohou přijmout, že je Albáнец. Tato skutečnost se projevila fyzickým i psychickým terorem, kdy byl žalobce mnohokrát napaden, a to nejenom slovně, ale byla proti němu i použita střelná zbraň a čelil i útoku zápalnými lahvemi. Žalobce dále uvedl, že v zemi původu je bisexualita blízky styk s osobou stejného pohlaví přísně trestán. Žalobce je bisexuál a měl dlouhodobý vztah se Srbem Z. S. a už jen z tohoto důvodu splňuje podmínku § 12 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.
6. Žalobce zdůraznil, že Kosovo nelze považovat za demokratické, neboť státní správa v čele s policií je protkána korupcí a tedy nelze se na ně se svou bezpečností obrátit, jak je to

možné v demokratických zemích. Žalobce závěrem uvedl, že už je mu 57 let a chtěl by zbytek svého života strávit v klidu.

V. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
8. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
9. Podle § 11 a odst. 3 zákona o azylu podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.
10. Soud k věci uvádí, že k otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 – 57“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro

udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“ V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 - 74, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, který formuloval do právní věty: „Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“ Lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Dle názoru Nejvyššího správního soudu existují v rámci azylového řízení dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunese břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“ Jak dále konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010 – 76, platí, že „pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký objektivní důvod, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

11. Žalobce podal již čtvrtou žádost o mezinárodní ochranu, přičemž poprvé požádal dne 25. 6. 2021, podruhé dne 29. 10. 2009, potřetí dne 4. 10. 2013. Soud se tedy zabýval tím, zda se lze s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a téhož zákona důvodně domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a zákona o azylu. Pokud žalovaný při posuzování další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dospěl k závěru, že tomu tak není, již nebyl povinen provádět pohovor [§ 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu]. Žalobci přitom v souladu se zákonem bylo umožněno sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně. Z porovnání žalobcových žádostí o udělení mezinárodní ochrany je přitom zřejmé, že žalobce i v této žádosti uváděl obdobné skutečnosti jako ve svých předchozích žádostech. Žalobce tedy tvrdil, že v době války spolupracoval se Srby (byl srbský konfident) a v důsledku toho čelil potížím v zemi původu ze strany soukromých osob, přičemž se jednalo především o Albánce.
12. Soud pak k věci uvádí, že žalobce nově tvrdil, že v době svého posledního pobytu navázal vztah a následně i žil s vdanou ženou. Z tohoto důvodu se obával ohrožení ze strany jejího manžela. Soud shodě se žalovaným nepovažoval toto nové tvrzení za podstatnou změnu okolností, která by měla vést k opětovnému meritornímu posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž z písemných informací, které jsou součástí správního spisu, nevyplývá, že by v Kosovu došlo v mezidobí k zásadní negativní změně politické či bezpečnostní situace, která by vyžadovala opětovné meritorní posouzení

žádosti žalobce. Soud pro úplnost k věci dodává, že podle § 2 bodu 11 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje Kosovo za bezpečnou zemi původu.

13. Soud dále k věci uvádí, že ze shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatele. Správní orgán pak zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z jeho žádosti, respektive z dalších jím uváděných tvrzení. Žalobce tvrzení o své bisexualitě a blízkém vztahu s osobou stejného pohlaví Z. S. uvedl až v žalobě. Tuto skutečnost neuváděl ve svých předchozích žádostech, přičemž dle názoru soudu bylo povinností žalobce ji sdělit. Žalobce ani v žalobě neuvedl, co mu bránilo ve sdělení této informace. Nelze pak přičítat k tíži správního orgánu, že se touto skutečností nezabýval, neboť o ní nevěděl.
14. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalovaný postupoval správně, pokud řízení o žádosti žalobce postupem dle § 11 a odst. 3 zákona o azylu zastavil.
15. Soud k věci dále uvádí, že žalobce pobýval na území ČR dlouhodobě nelegálně. Z konstantní rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu se však podává, že samotná snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, čj. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 20. 10. 2005, čj. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, čj. 7 Azs 187/2004-94, nebo ze dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005-54).

VI. Závěr a náklady řízení

16. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. ledna 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.